

Cursul de Studiu al Bibliei

Lecția No. 10

Ce Este Biserica?

© 2000, Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională* Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii. Scripturile în această broșură sunt citate din Traducerea Românească de Dumitru Cornilescu, dacă nu este notat altfel, (cu corectări gramaticale) prin e-Sword, versiunea 7.9.8, Copyright 2000-2008, Rick Meyers, Toate drepturile rezervate mondial.

Autor: Mike Bennett, Peter Eddington. *Autori contributivi:* Jerold Aust, Roger Foster, Scott Ashley *Recenzenți Editoriali:* John Bald, , Bruce Gore, Roy Holladay, John Jewell, Paul Kieffer, Graemme Marshall, Burk McNair, Darris McNeely, David Register, John Ross Schroeder, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Robin Webber, Lyle Welty, Dean Wilson. *Desen:* Shaun Venish.

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

Ce Este Biserica?

„...voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.”

Isus Hristos (Matei 16:18)

Isus Hristos a stabilit Biserica Sa și I-a dat o misiune. Scripturile arată că El a intenționat-o să fie o adunare caldă și plină de dragoste a discipolilor Săi credincioși, o sursă de întărire și scop pentru ei.

Totuși, cea mai multă lume vede Biserica jucând puțin, sau nici, un rol în viețile lor de fiecare zi. Multora chiar și ideea li se pare învechită. Pentru unii, chiar și numai cuvântul *biserică* poartă o conotație neplăcută.

Pentru alții biserica invocă imagini pitorești de clădiri dela țară cu clopotnițe și cruci, sau poate catedrale masive medievale în inima Europei. Când ei se gândesc la biserică, ei se gândesc la un loc pentru serviciile de închinăciune.

Un exemplu excelent este catedrala Notre-Dame din Paris. Ea reprezintă, pentru mulți, esența semnificației *bisericii*. Începută în 1163, construcția ei a continuat prin câteva generații până în 1345. Interiorul ei de 115 de picioare (cca 35 de metri), contraforturile ei zburătoare și marile ferestre în rozetă evident că au fost desenate pentru scopul altei lumi.

Enciclopedia Britanică, observă „catedrala este situată pe un loc unde parizienii au obișnuit întotdeauna să practice rituale religioase” și „a fost construită pe ruinele a două biserici mai devreme, care ele însele fuseseră precedate de un templu Galico-Roman dedicat lui Jupiter” (Ediția de Internet, „Paris,” „Notre-Dame de Paris”).

Aceasta nu este o practică neobișnuită. De-a lungul istoriei, oamenii au atribuit semnificație religioasă în *locuri* și *clădiri* unde ei, și adesea strămoșii lor, s-au simțit mai aproape de Dumnezeu sau de zeul sau zeitățile cărora li se închinau.

Ca și credința pe care o reprezintă, Notre-Dame a suferit de-a lungul secolelor. Britanica explică: „După ce a fost dăunată în timpul Revoluției Franceze, biserica a fost vândută la licitație unui negustor de materiale de construcție. Napoleon a venit la putere la timp ca să anuleze vânzarea, și a poruncit ca edificiul să fie renovat pentru încoronarea sa ca împărat în 1804” („Notre Dame de Paris”).

Ravagiile timpului și al necredinței nu au fost atât de favorabile pentru multe alte mari catedrale Europene. Reducerea prezenței la biserici prin cea mai mare parte a Europei în vremurile recente, a ridicat întrebarea ce să se facă cu edificiile enorme ale bisericilor care numai sunt folosite suficient ca să justifice costul ridicat al întreținerii lor.

Este clădirea unei biserici, care numai este folosită pentru serviciile religioase, în continuare o biserică? O întrebare chiar mai importantă: Ce înțelege Biblia când vorbește despre Biserică?

Biserica nu este o clădire

Când Noul Testament vorbește despre Biserică, se referă la o *adunare de oameni*. În Biblie, cuvântul *biserică* este o traducere a cuvântului grec *ekklesia* însemnând „o chemare afară.” (Vezi „Originea istorică a cuvântului *Biserică*,” pagina 6). Nu se referă niciodată la o clădire sau un loc de adunare, dar întotdeauna se referă la *oameni*, la cei chemați afară din

societatea lumească de Dumnezeu care *i-a chemat* în serviciul Său. Biserica Bibliei nu este o clădire rece, din piatră, ci un grup de oameni calzi și iubitori aleși special de Dumnezeu.

În Scripturi *biserica* se poate referi la grupul de credincioși dintr-o anumită locație, cum ar fi un oraș sau o regiune, sau la întregul corp de credincioși chemați de Dumnezeu.

Așa dar, o clădire fără credincioși nu se poate fi realmente o biserică în sensul biblic. Biserica Noului Testament este un grup de oameni chemați de Dumnezeu afară din societatea acestei lumi, chiar dacă ei se adună în săli închiriate sau pe iarba unui deal. Spre exemplu, apostolul Pavel a salutat biserica – o congregație de oameni – care s-a întâlnit în casa Priscilei și Acuilei în Roma (Romani 16:3-5).

Care sunt originile, istoria, Bisericii? Ce îi pune de o parte pe oamenii pe care Dumnezeu îi cheamă ai Lui proprii? Cum folosește Dumnezeu Biserica pentru a-și atinge scopurile Sale? Ce face Biserica pentru noi și ce trebuie să facă membrii ei pentru Biserică? Cum putem și noi să fim parte din ceea ce Dumnezeu face prin Biserica Sa?

Când Isus a spus: „...voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18), El zicea că Biserica – lumea lui aleasă – nu avea să se stingă. Va fi în viață – un corp de credincioși calzi și grijulii străduindu-se să-L servească pe Dumnezeu, să facă munca Lui și să se susțină unii pe alții. Astăzi, cu atâtea doctrine și practici contradictorii, cum putem noi recunoaște Biserica pe care a clădit-o Isus?

În lecția aceasta o să aflăm ce ne învață Biblia despre Biserica lui Dumnezeu și ce înseamnă ea pentru noi.

Un popor ales

După cum am văzut în lecțiile anterioare, Dumnezeu are un plan să aducă omenirea la mântuire în Împărăția Sa. Dela creația Sa a lui Adam și Eva, Dumnezeu a lucrat cu oamenii în moduri diferite dar întotdeauna cu același scop în minte.

Înainte să vină Hristos, Dumnezeu a chemat numai câțiva oameni afară din societățile lor ca să-L servească pe El și să avanseze munca Lui. Mulți dintre ei sunt menționați pe nume în Evreii 11, un capitol în Biblie pe care l-am putea numi salonul faimei credinței.

Chiar în timp ce El chema și lucra prin conducători și prooroci individuali să facă o muncă spirituală, Dumnezeu a stabilit o națiune fizică care să ajute să împlinească planul Său. Națiunea aceasta, descendenții lui Avraam prin nepotul său Isaac, a fost cunoscută ca congregația lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 7:38) sau „*biserica*.” Înțelegând cum a lucrat Dumnezeu prin oameni în Vechiul Testament este un fond important pentru înțelegerea de ce și cum a stabilit Dumnezeu Biserica în Noul Testament.

A lucrat Dumnezeu cu oamenii în moduri diferite?

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile” (Evreii 1:1-2).

Dumnezeu a vorbit direct cu Adam și Eva, așa cum a comunicat mai târziu cu Moise. Însă, adesea El a transmis mesajul Său în alte feluri – prin visuri și viziuni, și prin Cuvântul Său inspirat scris, Sfintele Scripturi. Dar mesajul s-a potrivit întotdeauna cu aceeași misiune generală.

Dece l-a chemat Dumnezeu pe Avraam?

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Genesa 12:1-2).

Dumnezeu a avut un plan pentru Avraam. În misiunea de a extinde dragostea Sa întregii omeniri, Dumnezeu a ales un om, care a fost credincios și supus, care să servească drept model de rol spiritual. Avraam a dat un exemplu de supunere prin părăsirea țării sale de naștere la porunca lui Dumnezeu, fără să cunoască nici măcar destinația finală (Evreii 11:8). El a crezut că Dumnezeu avea să-și împlinească promisiunea, în pofida aparentelor imposibilități implicate. El a fost dispus ca să-și dea chiar și pe unicul său fiu (Genesa 22), reprezentând sacrificiul viitor al lui Hristos. Dece a fost Avraam dispus să facă aceasta? În credință el a avut încredere că Dumnezeu avea să-l învie dela moarte pe Isaac.

Dece este Avraam atât de important?

„Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire” ... pentru ca să fie tatăl tuturor celor cari cred...adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta” (Romani 4:3, 11; accentuarea adăugată peste tot).

„Îți voi înmulți sămânța, ca stelele cerului; voi da seminței tale toate ținuturile acestea; și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, ca răsplată pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele, și legile Mele” (Genesa 26:4-5).

„Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale”, adică Hristos” (Galateni 3:16).

Nu numai că Avraam a devenit tatăl multor națiuni, inclusiv acelea care au descins din Israel, dar exemplul lui de credință în Dumnezeu l-a determinat pe Dumnezeu să-l numească „tatăl credincioșilor spirituali.” De a lungul anilor Dumnezeu a extins promisiunile Sale făcute lui Avraam nu numai descendenților lui fizici (Genesa 13:16; 15:5; 17:3-6) dar întregii omeniri prin Sămânța promisă, Isus Hristos.

Credincioșii – toți acei chemați și aleși pentru o relație cu Dumnezeu în trecut, prezent și viitor – sunt descendenții spirituali ai lui Avraam. Dar Dumnezeu a lucrat de asemenea prin descendenții fizici ai lui Avraam

Ce a fost chemată națiunea Israelului să facă?

„Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, cari vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!” Care este,

în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?” (Deuteronom 4:5-8).

Una dintre responsabilitățile pe care Dumnezeu le-a dat națiunii Israelului a fost să-L reprezinte, să arate prin exemplu lui că modul de viață al lui Dumnezeu lucrează. Națiunile din jur ar fi văzut frumusețea legilor lui Dumnezeu în acțiune în viețile Israelitilor.

Au împlinit Israelii misiunea pe care Dumnezeu i-a chemat să îndeplinească?

„Și am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui sfânt, pe care-l pângărea casa lui Israel printre neamurile la cari se duseseră” (Ezekiel 36:21).

„Totuși, ei s-au răsculat și s-au răzvrătit împotriva Ta. Au aruncat Legea Ta la spatele lor, au ucis pe proorocii Tăi, cari-i rugau fierbinte să se întoarcă la Tine, și s-au dedat la mari ocări față de Tine” (Neemia 9:26).

„„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul” (Ieremia 31:31-32).

Israelul nu numai că nu a dat un exemplu bun pentru națiunile vecine, dar Israelii au încălcat de asemenea legământul lor cu Dumnezeu și chiar au cauzat ca numele lui Dumnezeu să fie pângărit (Romani 2:24).

Dece a greșit Israel?

„Dar ei n-au ascultat, n-au luat aminte, ci au urmat fiecare pornirile inimii lor rele. De aceea am împlinit asupra lor toate cuvintele legământului acestuia, pe care le poruncisem să-l păzească, și pe care nu l-au păzit” (Ieremia 11:8).

„„Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi” (Faptele Apostolilor 7:51).

„Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu” (Ieremia 31:33).

Israelii nu au avut inima necesară ca să îndeplinească complet voia lui Dumnezeu (Deuteronom 5:29). Ei i-au rezistat Duhului Sfânt, la fel ca întreaga omenire care nu are chemarea specială a lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu are un plan să ne pună la dispoziție o nouă inimă și să-și înscrie legile în mințile noastre.

Ce rol a jucat greșeala Israelului în prepararea stagiunii pentru Biserica Noului Testament?

„Deci, ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți, după cum este scris: „Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi ca să nu vadă, și urechi ca să n-audă, până în ziua de astăzi.” Și David zice: „Masa lor să li se prefacă într-o cursă, într-un laț, într-un prilej de cădere și într-o dreaptă răsplătire. Să li se întunece ochii ca să nu vadă, și spinarea să le-o ții mereu gârbovită.” Întreb dar: „S-au poticnit ei ca să cadă? Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu puțință mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos; dacă, deci, alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?” (Romani 11:7-12).

Pavel explică cum Israelul, ne-având pe Duhul Sfânt nu a reușit să devină o națiune neprihănită înaintea lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu i-a abandonat pe Israeliți. Ei au fost orbiți temporar, și în timpul acesta Dumnezeu cheamă lume din alte națiuni. Dar, spune Pavel, va veni timpul când tot poporul Israelului va fi mântuit (Romani 11:25-27). Ca rezultat al sacrificiului lui Hristos, Duhul lui Dumnezeu este pus la dispoziția indivizilor din orice națiune sau rasă care se pocăiesc cu adevărat.

Scopul final al lui Dumnezeu este mântuirea tuturor oamenilor atât Israeliți cât și ne-Israeliți (gentili). Totuși acum, numai „cei aleși” sunt transformați în slujitori neprihăniți ai lui Dumnezeu, și atât Israeliții cât și gentilii pot deveni parte din poporul Său transformat spiritual, aleșii Săi. Pasul acesta, bine-nțeles, istoric a cerut următorul pas în planul lui Dumnezeu, fondarea Bisericii.

Originea istorică a cuvântului *Biserică*

Dicționarul Biblic Holman, în articolul „Biserica,” explică originea cuvântului biserică (accentuarea adăugată peste tot).

„Biserica este traducerea dela cuvântul grec *ekklesia*. Folosirea cuvântului grec înainte de apariția bisericii creștine este importantă pentru că două curente de semnificație decurg din istoria folosirii lui în înțelegerea *bisericii* Noului Testament.

„Primul, termenul grec care la bază înseamnă „chemați afară” a fost folosit în mod obișnuit ca să indice o *adunare a cetățenilor* unui oraș grec și este folosit în felul acesta în Faptele Apostolilor 19:32, 39. Cetățenii, care erau foarte conștienți de poziția lor privilegiată asupra sclavilor și celor fără cetățenie erau chemați de un herald să se adune și ... se ocupau cu

probleme de interes comun. Când primii creștini au înțeles că ei au constituit o biserică [*ekklesia*, o adunare] nu există nici o îndoială că ei s-au perceput ca fiind ei înșiși *chemați afară* de Dumnezeu în Isus Hristos pentru un *scop special* și că situația lor a fost *privilegiată* prin Isus Hristos (Efeseni 2:19).

Al doilea, termenul grec a fost folosit mai mult de o sută de ori în traducerea greacă a Vechiului Testament în folosință obișnuită în vremea lui Isus. Termenul Ebraic (*qahal*) înseamnă simplu „adunare” și poate fi folosit într-o varietate de moduri, referindu-se spre exemplu la o adunare a proorocilor (1 Samuel 19:20), a soldaților (Numere 22:4), sau a poporului lui Dumnezeu (Deuteronom 9:10). Folosirea cuvântului în Vechiul Testament

în referință la poporul lui Dumnezeu este importantă pentru înțelegerea termenului „biserica” din Noul Testament.

„Primii creștini au fost (în cea mai mare parte) evrei care au folosit traducerea greacă a Vechiului Testament. Pentru ei folosirea unei auto-desemnări care a fost obișnuită în Vechiul Testament pentru poporul lui Dumnezeu denotă înțelegerea lor a continuității care leagă Vechiul și Noul Testament. Primii creștini s-au înțeles pe ei înșiși ca fiind poporul lui Dumnezeu care se dezvoltase în Vechiul Testament (Evreii 1:1-2), ca copiii adevărați ai Israelului (Romani 2:28-29) cu

Avraam drept tatăl lor (Romani 4:1-25), și ca poporul Noului Legământ proorocit în Vechiul Testament (Evreii 8:1-13).

„Ca o consecință a acestui larg fond de înțelegere în lumile grece și al Vechiului Testament, termenul „biserica” este folosit în Noul Testament pentru o congregație locală de creștini chemați afară, cum ar fi „biserica lui Dumnezeu care este în Corint” (1 Corinteni 1:2), și, de asemenea, pentru întregul popor al lui Dumnezeu, cum ar fi afirmația că Hristos este „căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui” (Efeseni 1:22-23).

Începe Biserica Noului Testament

Cu venirea Mântuitorului promis, Isus din Nazaret, scena a fost pusă pentru o nouă fază în planul de mântuire al lui Dumnezeu. Faza aceasta implică pe Dumnezeu lucrând printr-un grup de oameni – Biserica – care sunt transformați spiritual de Duhul Sfânt. Dumnezeu i-a ales pe ei nu numai ca să primească mântuirea pentru ei, dar să îndeplinească munca Lui pentru beneficiul final al omenirii.

Pe ce bază a construit Dumnezeu Biserica Noului Testament?

„Așa dar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelii apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2:19-22).

Chemând și pregătind pe discipolii Săi – studenți Săi – pentru 3 ½ de ani, Isus i-a preparat să-I fie apostolii (mesagerii) săi și o parte principală a bazei Bisericii. Scrierile apostolilor continuă să învețe și să suporte Biserica, așa cum o fac scrierile proorocilor Vechiului Testament care sunt de asemenea parte din fundația Bisericii. Amândouă sunt importante (vezi 2 Petru 3:1-2).

Cum și Când a început Biserica Noului Testament?

„În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească” (Faptele Apostolilor 2:1-4).

Semne miraculoase au marcat începutul Bisericii Noului Testament și datul Duhului Sfânt de Dumnezeu. Dumnezeu a vrut să atragă atenția asupra acestui eveniment, să cheme o bază inițială de o mărime considerabilă din care Biserica s-ar putea extinde în toată lumea.

Dece a fost necesar pentru Dumnezeu să-și dea Duhul Sfânt?

„Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8:8-9).

Fără Duhul lui Dumnezeu noi nu suntem ai lui Hristos. Totuși Biserica este descrisă ca aparținând lui Hristos – este Trupul și Mireasa Lui – un popor transformat spiritual. Duhul face posibile schimbările acelea, așa cum a fost discutat în Lecția No. 9.

Ce s-a întâmplat în timpul și după acel Pentecost memorabil?

„După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpuși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocățiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh....Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete...Ei laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (Faptele Apostolilor 2:37-38, 41, 47).

Dumnezeu a chemat mulți la pocăință și ucenicii au botezat pe mulți. La început Biserica a crescut repede, cu excitarea și fervoarea evidentă în istoria Bisericii la început. Cartea Faptele Apostolilor raportează despre persecuția și împrăștierea de mai târziu, ca și despre creșterea congregațiilor individuale prin tot Imperiul Roman pe măsură ce apostolii răspândeau evanghelia.

În ciuda creșterii inițiale rapide, se referă Biblia la Biserică ca la o turmă mică, adesea persecutată?

„Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentrucă nu sunteți din lume, și pentrucă Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea” (Ioan 15:18-19).

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:13-16).

„Nu te teme, turmă mică; pentrucă Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția” (Luca 12:32).

Isus a prezis că turma Sa avea să rămână mică și asaltată (persecutată) de a lungul istoriei. Prooroci falși se vor ridica din mijlocul Bisericii divizând-o și diluându-i mesajul.

Au prezis Isus și apostolii că învățători falși și învățături false se vor strecura în Biserică, producând eventual un Creștinism deformat și fals?

„Drept răspuns, Isus le-a zis: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu, și vor zice: „Eu sunt Hristosul!” Și vor înșela pe mulți” (Matei 24:4-5).

„Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți cari lucrați fărădelege” (Matei 7:22-23).

„În norod s-au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, cari vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău” (2 Petru 2:1-2).

Scrierile ulterioare ale apostolilor ca și istoria seculară arată că profețiile acestea s-au împlinit într-adevăr. Învățători falși au introdus în Biserică o mulțime de doctrine și practici diferite. Biblia arată că Satan, ființa în final în spatele Creștinismului fals, a înșelat întreaga lume (Apocalipsa 12:9) și că preoții lui apar de obicei ca preoți ai neprihănirii (2 Corinteni 11:13-15). Faptele Apostolilor 8 dă exemplul unui învățător fals simulând conversiunea și căutând puterile pe care le aveau apostolii, dar pentru câștigul lui personal (versurile 9-23). După cum a zis Hristos în Matei 7, fărădelegea – opunerea legii lui Dumnezeu – a câștigat adepți între creștinii declarați.

Ce a zis apostolul Ioan că un preot fals a făcut adepților adevărați ai lui Hristos?

„Am scris ceva Bisericii, dar Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu vrea să știe de noi. De aceea, când voi veni, îi voi aduce aminte de faptele pe cari le face, căci ne clevește cu vorbe rele. Nu se mulțamește cu atât; dar nici el nu primește pe frați, și împiedecă și pe cei ce voiesc să-i primească, și-i dă afară din Biserică” (3 Ioan 9-10).

Incursiunile Satanei în Biserică au fost atât de rampante în epoca aceasta, aproape de sfârșitul primului secol, încât adevărații creștini erau actualmente excomunicați din unele congregații.

În pofida acestor persecuții și erezii, a spus Hristos că Biserică Lui va exista până la reîntoarcerea Sa?

„Și Eu îți spun...voi zidi Biserică Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18).

„Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

Deși Satana a atacat-o în mod repetat și a încercat s-o distrugă, Biserică nu s-a stins. Deși amănuntele au fost adesea greu de găsit în istorie, Biserică lui Dumnezeu a supraviețuit celor mai severe persecuții ale Imperiului Roman și Evului Mediu ca și atacurilor din timpurile mai recente.

Pe undeva pe pământ, membrii turmei mici au continuat întotdeauna să-L slujească pe Dumnezeu cât au înțeles și au putut ei de bine. Astăzi Biserica continuă ca un grup mic dar activ și credincios, străduindu-se să răspândească veștile bune ale lui Dumnezeu unei lumi necredincioase. (Pentru mai multe amănunte despre ce a trebuit să îndure Biserica să supraviețuiască, să ceri negreșit copia ta gratuită a broșurii *Biserica clădită de Isus* [The Church Isus Built] sau coboar-o depe Internet la www.ucg.org/easteuropean).

După ce ei întâmpină toate încercările acestei epoci, ce ne spune Biblia că se va întâmpla cu membrii credincioși ai Bisericii când se reîntoarce Hristos?

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubitorilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:1-2).

„Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul” (Apocalipsa 3:21-22).

În Apocalipsa 2 și 3 apostolul Ioan înregistrează mesajele lui Hristos pentru șapte congregații ale Bisericii din Asia Mică. Mesajele și promisiunile acestea sunt aplicabile Bisericii de a lungul veacurilor (Ca să înțelegi mai bine mesajele acestea și ce proorocește cartea Apocalipsa despre Biserică, că ceri negreșit copia ta gratuită a broșurii *Cartea Apocalipsa dezvăluită* [The Book of Revelation Unveiled] sau coboar-o depe Internet la www.ucg.org/easteuropean).

După ce biruiesc încercările și înșelăciunile pe care Satana le aruncă Bisericii, membrii ei vor avea trupurile lor fizice schimbate în Duhuri (1 Corinteni 15:50-53). Ei vor fi pregătiți să-L ajute pe Hristos să aibă grijă de lume. Un viitor extraordinar ne așteaptă!

Dece Biserica?

Pentru multă lume o biserică este mai mult un club social sau un loc unde poate fi văzut ca un membru proeminent al comunității. Dar Dumnezeu a avut în minte un scop mai mare pentru poporul Său chemat afară. Noi putem avea un rol în cea mai mare lucrare care are loc pe pământ astăzi.

Ce treabă a chemat Hristos să facă Biserica acum?

„Evangelhia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14).

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:19-20).

Isus a comisionat Biserica să-I facă munca Lui. Dumnezeu îi cheamă pe membrii Bisericii să suporte munca de propovăduire întregii lumi a veștilor bune – evanghelia – a sosirii Împărăției lui Hristos. În felul acesta membrii Bisericii sunt co-lucrători cu Hristos în această muncă extrem de importantă. Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, cum a fost explicat în Lecția No. 6, este proclamată folosind metode moderne ca Internet, radio, televiziune și materialele tipărite, la fel ca și cuvântul vorbit.

Ce altceva poate să folosească Dumnezeu ca să atragă lumea la mesajul evangheliei?

„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună supt obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:14-16).

Exemplul membrilor Bisericii joacă o parte importantă în munca pe care Dumnezeu cheamă Biserica să facă. Exemplul lor pozitiv este un fruct al Duhului Sfânt lucrând în viețile slujitorilor lui Dumnezeu „chemați, aleși și credincioși” (1 Tesaloniceni 1:6-10; Apocalipsa 17-14).

De asemenea, făcând schimbările necesare în viețile noastre, pentru a da un exemplu duhovnicesc (dumnezeiesc), noi ne pregătim pentru munca pe care Dumnezeu o are pentru noi în viitor. Viața creștină este ca un câmp de antrenament pentru serviciul viitor în Împărăția lui Dumnezeu.

Ce roluri sunt membri Bisericii preparați să împlinescă în Împărăția lui Dumnezeu?

„Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!” (Apocalipsa 5:10).

„Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor cari sunt pretutindeni supt ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție vecinică, și toate puterile Îi vor sluji și-l vor asculta!” Daniel 7:27.

„Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat, și au împărățit cu Hristos o mie de ani.” (Apocalipsa 20:4).

Chiar dacă Pavel se referă la membrii Bisericii ca neputincioșii lumii – în contrast cu cei care sunt puternicii lumii (1 Corinteni 1:27) – membră în Biserică este, într-un sens real, programul de antrenament al lui Dumnezeu ca să pregătească poporul Său pentru mărețele roluri de slujit în epoca aceasta și aceea ce are să vină. Acei care sunt în prezent considerați cei neputincioși, în ochii celor care se consideră în lumea aceasta drept înțelepți și puternici, vor deveni regi și preoți cu Hristos prin puterea transformatoare a Duhului lui Dumnezeu lucrând în ei.

Cum produc acțiunile noastre în viața aceasta un teren de pregătire pentru conducerea viitoare?

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari. Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile (Grecește: Mamona.) nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății? Și dacă n-ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?” (Luca 16:10-12).

„Cel dintâi a venit, și i-a zis: „Doamne, polul tău a mai adus zece poli.” El i-a zis: „Bine, rob bun; fiindcă ai fost credincios în puține lucruri, primește cârmuirea a zece cetăți” (Luca 19:16-17).

Fiecare decizie cât de mică pe care o facem poate fi o cărămidă pentru clădirea unei fundații solide de credință pe care Dumnezeu poate clădi lucruri mari. Atenția noastră fidelă la amănuntele instrucțiunilor lui Dumnezeu nu rămâne neobservată de Isus, Mântuitorul și Marele nostru Preot.

Procesul de creștere și antrenament pentru aceste slujbe înalte implică testări și încercări?

„„Eu, Domnul, cercetez inima, și cerc răunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtare lui, după rodul faptelor lui” (Ieremia 17:10).

„Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui” (I Petru 4:12-13).

„Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii cari știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdarea. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic” (Iacov 1:2-4).

Astfel, ca să poată fi capabili, în viitor, să slujească pe cei care au avut o rază întreagă de suferințe omenești, poporul ales al lui Dumnezeu suferă încercări în lumea rea de astăzi. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu ei se pot ridica deasupra certurilor străduindu-se să reflecteze atitudinea și caracterul lui Hristos demonstrat în mijlocul încercărilor Sale.

Cum vor governa conducătorii în Împărăția lui Dumnezeu?

„Isus i-a chemat la El, și le-a zis: „Știți că cei priviți drept cârmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul tuturor. Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!” (Marcu 10:42-45).

Conducătorii acestei lumi în mod natural își caută beneficiul propriu, adesea în detrimentul celor pe care îi conduc. Hristos a dat exemplul de conducător care îi beneficiază pe cei sluiți, ceea ce am putea numi „slujitor conducător.” Noi putem învăța din exemplul și

instrucțiunile Lui modul în care să onorăm și să prevedem pentru cei care sunt în grija noastră când vom deveni regi și preoți în Împărăția lui Dumnezeu (Apocalipsa 20:6).

Care este funcția principală a unui preot?

„Căci buzele preotului trebuie să păzească știința, și din gura lui se așteaptă învățatură, pentru că el este un sol al Domnului oștirilor” (Maleahi 2:7).

Una dintre responsabilitățile preoților este să învețe aplicarea corectă a legii lui Dumnezeu, care afectează fiecare aspect al vieții. Ca viitori preoți membrii Bisericii trebuie ca ei înșiși să învețe acum cum să aplice legea lui Dumnezeu și să se prepare să-i educe pe alții. Un învățător care nu practică ceea ce îi învață pe alții nu are prea multă credibilitate cu studenții săi. Dar, în planul lui Dumnezeu, învățătorii vor avea credibilitate completă. Studenții vor ști că învățătorii s-au preparat complet și stăpânesc materialul – adevărul lui Dumnezeu.

Care este baza pentru conducerea dumnezeiască?

„Când se va așeza pe scaunul de domnie al împărăției lui, să scrie pentru el, într'o carte, o copie a acestei legi, pe care s-o ia dela preoții din neamul Leviților. Va trebui s-o aibă cu el și s-o citească în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul lui, să păzească și să împlinească toate cuvintele din legea aceasta și toate poruncile acestea, pentru ca inima lui să nu se înalțe mai pe sus de frații lui, și să nu se abată dela poruncile acestea nici la dreapta nici la stânga...” (Deuteronom 17:18-20).

Dumnezeu a poruncit regilor Israelului ca personal să scrie o copie a legii Lui și să studieze și s-o aplice regulat în timpul domniei lor. Făcând aceasta, a zis Dumnezeu, ei aveau să fie conducători smeriți și virtuoși. Legea dreaptă a lui Dumnezeu avea să fie baza și standardul pentru toți care vor domni ca regi și preoți în Împărăția lui Dumnezeu.

Ce a crezut și a practicat Biserica dela început

Cartea Faptele Apostolilor este raportul unui martor ocular al Bisericii dela început, dela moartea lui Hristos până la aproximativ 60 AD. Capitolul 2 înregistrează începutul Bisericii, când Dumnezeu a trimis Duhul Său celor 120 de adepți ai lui Isus din Nazaret.

Mulți cititori ai Bibliei sunt familiari cu evenimentele miraculoase ale acelei zile – a casei unde s-au adunat discipolii umplându-se cu sunetul unui vânt puternic și ceea ce a părut să fie limbi de foc iluminându-i pe cei adunați acolo. O altă minune a avut loc când oamenii aceia, acum plini de Duhul Sfânt, au

început să vorbească în limbile oamenilor adunați acolo din multe țări, astfel că toți au putut să le înțeleagă cuvintele.

Adesea, neobservată, în raportul acesta este ziua specifică în care au avut loc evenimentele acestea, ziua de Pentecost sau a Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2:1), unul din festivalurile poruncite de Dumnezeu poporului Său cu multe secole înainte (Leviticul 23). În dezvoltarea acestor festivaluri, Dumnezeu a zis: „Iată sărbătorile Mele:...Iată sărbătorile Domnului, cu adunări sfinte, pe cari le veți vesti la vremile lor hotărâte” (versurile 2, 4). Dumnezeu a proclamat festivalurile

acestea să fie „o lege vecinică pentru urmașii voștri, în toate locurile în cari veți locui” (versurile 14, 21, 31, 41).

Evangelheliile arată că Isus a ținut aceleași festivaluri (Matei 26:17-19; Ioan 7:10-14, 37-38). Amândouă, cartea Faptele Apostolilor și scrisorile lui Pavel, arată că apostolii au ținut festivalurile în timpul decadei după răstignirea lui Hristos (Faptele Apostolilor 2:1-4; 18:21; 20:6, 16; 27:9).

Cele mai multe biserici învață că festivalurile „au fost pironite pe cruce,” că ele au fost într-un fel anulate de moartea lui Hristos. Totuși, înregistrarea fără greș a Bibliei este că Biserica dela început a continuat să le observe, dar cu o mai mare înțelegere a semnificației lor spirituale.

Vorbind despre unul dintre aceste festivaluri date de Dumnezeu, apostolul Pavel a îndemnat congregația Bisericii din Corint -- o grup amestecat de credincioși gentili și evrei -- să „prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului” (1 Corinteni 5:8). Evident că Pavel se referea la ținerea festivalului Azimelor [Pâinii nedospite] (Leviticul 23:6; Deuteronom 16:16). Pavel a explicat semnificația Passoverului (Paștelui) (1 Corinteni 5:7; Leviticul 23:5) și a dat instrucțiuni cum să se observe corect această ceremonie (1 Corinteni 11:23-28).

Multe referințe din Evanghelii, Faptele Apostolilor și epistolele lui Pavel cer o întrebare evidentă: Pentru că Isus, apostolii și Biserica dela început au ținut zilele acestea, de ce bisericile nu le propovăduiesc și le observă astăzi? La urma urmei, Pavel a legat direct festivalurile cu Isus, scopul Lui și sacrificiul Lui pentru omenire (1 Corinteni 5:7).

Evangelheliile și Faptele Apostolilor sunt la fel de clare că Hristos, discipolii și Biserica dela început au ținut Sabatul

săptămânal – de Vineri seara până Sâmbătă seara, a șaptea zi a săptămânii – ziua lor de odihnă și închinăciune (Marcu 6:2; Luca 4:16, 31-32; 13:10; Faptele Apostolilor 13:14-44; 18:4). Isus chiar S-a chemat pe El „Domnul Sabatului” (Marcu 2:28).

A fost obiceiul lui Isus să se ducă la sinagogă în fiecare Sabat să se închine (Luca 4:16). Contrar învățăturilor acelor care spun că Pavel a abandonat Sabatul, a fost și obiceiul lui să meargă la sinagogă în fiecare zi de Sabat (Faptele Apostolilor 17:1-3), folosind ocazia să-i învețe pe alții despre Isus ca Mântuitor și Mesia.

Sabatul săptămânal este un alt festival al lui Dumnezeu, la fel cu cele menționate mai devreme. Este, în fapt, primul dintre festivalurile depe listă (Leviticul 23:1-4). Este inclus de asemenea în Cele Zece Porunci (Exodul 20:8-11; Deuteronom 5:12-15).

Ca și cu celelalte festivaluri ale lui Dumnezeu, Sabatul este ignorat de majoritatea copleșitoare a bisericilor. În loc să țină ziua de Sabat așa cum a poruncit-o Dumnezeu, cele mai multe biserici se întrunesc în prima zi a săptămânii – Duminică – o zi care nu este nicăieri menționată în Biblie ca o zi de închinăciune. Dece? Dacă noi trebuie să observăm orice zi ca o zi săptămânală pentru odihnă și închinăciune, nu ar trebui să fie aceeași zi pe care au ținut-o Isus și apostolii?

Noi găsim și alte diferențe între învățătură și practică. Multe biserici învață că supunerea legii lui Dumnezeu nu mai este necesară, că Isus a ținut-o pentru noi sau că a fost „pironită pe cruce” cu Hristos. Aceasta este în direct contradicție cu propriile cuvinte ale lui Isus (Matei 4:4; 3:17-19) și învățăturile și practica apostolilor (Faptele Apostolilor 24:14; 25:8; Romani 7:12, 22; 1 Corinteni 7:19; 2 Timotei 3:15-17).

Urmând exemplul lui Hristos, apostolii au propovăduit cu tărie despre

întoarcerea Sa ca să stabilească Împărăția lui Dumnezeu (Luca 4:43; 8:1; 21:27, 31; Faptele Apostolilor 1:3; 8:12; 14:22; 19:8; 28:23, 31). Dar Pavel a avertizat că, chiar și în zilele lui, unii au propovăduit deja „o altă Evanghelie” (2 Corinteni 11:4; Galateni 1:6).

Noi vedem multă confuzie în biserici despre ce este evanghelia. Cele mai multe o privesc ca un mesaj despre nașterea, viața și moartea lui Hristos, fără să înțeleagă de ce a venit El și de ce a trebuit să moară. Puține proclamă mesajul Împărăției lui Dumnezeu pe care Isus însuși l-a propovăduit (Marcu 1:14-15).

La fel, Isus și apostolii nu au învățat niciodată că neprihăniții se ridică la cer când mor (Ioan 3:13; Faptele Apostolilor 2:29, 34), și ei au înțeles că omul nu posedă un suflet nemuritor (Ezekiel 18:4, 20; Matei 10:28) care ar petrece eternitatea fie în rai fie în iad.

Nicăieri nu găsim noi sărbători religioase populare ca Crăciunul aprobate în Biblie. Singura dată când Paștele este

menționat în Biblie (Faptele Apostolilor 12:4, în traducerea King James) este o traducere greșită blatantă din greacă a cuvântului Passover. Postul de Paște și practica lui nu poate fi găsit nicăieri.

Biserica dela început a urmat de asemenea instrucțiunile lui Dumnezeu cu privire la ce cărnuri erau permise să fie mâncate (Faptele Apostolilor 10:9-14). Cărnurile acestea curate și necurate sunt pe listă în Leviticul 11 (poți afla mai mult despre subiectul acesta dacă ceri broșura noastră gratuită *Ce învață Biblia despre cărnurile curate și necurate* [What Does the Bible Teach About Clean and Unclean Meats?]) sau o poți cobora de pe Internet la www.ucg.org/easteuropean).

Acestea sunt câteva dintre diferențele majore dintre creștinismul epocii lui Isus Hristos și a apostolilor și ceea ce este practicat în mod obișnuit astăzi. Să nu te uiți tu în Biblia ta să vezi dacă credințele și practicile tale se aseamănă cu ceea ce au practicat și propovăduit Isus și apostolii?

Corpul lui Hristos

Biblia folosește mai multe analogii ca să ne învețe despre Biserica lui Dumnezeu – cum este organizată, cum lucrează și cum trebuie noi să relatăm cu Biserica și unii cu alții. Una din analogiile acestea compară Biserica cu ceva foarte la îndemână – corpul omenesc.

Ce ne dezvăluie Biblia despre modul în care este organizată Biserica?

„Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, -tot așa este și Hristos...Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup. Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui. Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi” (1 Corinteni 12:12, 18-20, 27-28).

Pentru a face munca pe care i-a dat-o Dumnezeu de făcut, Biserica este organizată să funcționeze ca o unitate. În 1 Corinteni 12 Pavel o compară cu trupul omenesc compus din multe

părți cu funcții diferite, fiecare fiind necesară pentru buna funcționare a întregului. Pavel chiar numește Biserica Trupul lui Hristos (Coloseni 1:24). Membrii trupului trebuie „să aibă toți acelaș fel de vorbire” (1 Corinteni 1:10) și să facă treburile decent și în ordine (1 Corinteni 14:40).

Cine este capul bisericii?

„El [Hristos] este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea” (Coloseni 1:18).

„El l-a pus totul supt picioare, și l-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (Efeseni 1:22-23).

Pavel explică rolul de conducător al lui Hristos în Biserică, nu numai drept cap al trupului, dar ca un soț „cum a iubit și Hristos Biserica și s'a dat pe sine pentru ea” (Efeseni 5:25). Hristos hrănește și prețuiește Biserica; El a făcut sacrificiul suprem pentru ea. Biserica, în recunoștință și apreciere a sacrificiului Său, Îl servește pe el.

Care sunt unele din responsabilitățile de slujire care au fost stabilite în Biserică?

„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:11-13).

Responsabilitățile acestea de slujit au fost date pentru beneficiul întregii Biserici, să ajute să echipeze, să edifice și să unifice Corpul. O persoană ordonată la asemenea responsabilități este în general numită „minister,” un cuvânt care înseamnă *slujitor*. În Scripturi ei sunt referiți de asemenea ca *bătrâni*.

Cum trebuie ca bătrânii să-și mănuiască responsabilitățile?

„Sfătuiesc pe prezbiterii (Sau: bătrân.) dintre voi, eu, care sunt un prezbiter (Sau: bătrân.) ca și ei...: Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este supt paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei” (1 Petru 5:1-3).

Urmând exemplul lui Hristos de slujire ar preveni abuzul de putere care ar avea loc natural în guvernele omenești. (Matei 20:24-28; Luca 22:24-26). Conducătorii în serviciul lui Dumnezeu sunt porunciți să lucreze pentru beneficiul acelor pe care îi servesc într-o atmosferă de respect și dragoste reciprocă.

Ce parte o joacă toți membrii pentru funcționarea efectivă a Corpului lui Hristos?

„ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceia ce dă fiecare

încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efeseni 4:q15-16).

„Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădulelor lipsite de cinste: pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădulele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădulele sufăr împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădulele se bucură împreună cu el” (1 Corinteni 12:24-26).

Dumnezeu cheamă și pune fiecare membru individual în Trup unde el sau ea pot crește și servi cel mai bine pentru beneficiul întregului Trup.

Ce alte analogii arată cum Dumnezeu suportă și hrănește membrii prin Biserică?

„Dar Ierusalemul cel de sus este slobod, și el este mama noastră” (Galateni 4:26).

„Eu sunt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă. Acum voi sunteți curați, din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus. Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă dela sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard. Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei” (Ioan 15:1-8).

Dumnezeu, prin Biserica Sa, are grijă de fiecare din copiii Săi. Pavel s-a referit la Biserică drept „mama noastră a tuturor.” Așa cum o mamă hrănește, îmbracă, învață și dă suport copiilor ei, tot așa Biserica urmează să dea grija spirituală de care are nevoie fiecare membru (vezi „Biserica lui Dumnezeu este ca și o mamă iubitoare”).

Isus a comparat relația aceasta cu o viță de vie. Fiecare membru atașat de viță își trage hrana și suportul dela viță și astfel poate produce fructe bune. Dar dacă relația aceasta apropiată este tăiată ramura se va usca. Fie că comparația este cu un trup sau o viță, mesajul este același: Membrii Bisericii trebuie să fie conectați cu Isus Hristos și cu fiecare ca să crească și să înflorească. Biserica este una dintre cele mai mari binecuvântări pe care Dumnezeu a dat copiilor Săi!

Urmează ca membrii să fie participanți activi în munca și funcționarea Bisericii?

„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobози; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh. Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, - nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar zice: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup” - nu este pentru aceasta din trup? „Ochiul nu poate zice mâinii: „N-am trebuință de tine”; nici capul nu poate zice picioarelor: „N-am trebuință de voi.” (1 Corinteni 12:13-16, 21).

] Când Dumnezeu ne de Duhul Său, noi devenim membrii ai Corpului lui Hristos, Biserica Lui. El se așteaptă ca noi, care suntem membri ai Trupului Său spiritual, să-l slujim pe El, să participăm în exemplul ei pentru lume și în munca ei de răspândire a Evangheliei. El se așteaptă de asemenea ca noi să cunoaștem, să iubim și să slujim unul *pe altul*. El ne spune, „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

Noi putem face aceasta numai dacă suntem participanți activi în munca și serviciul Său. Scripturile avertizează: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evreii 10:24-25). Hristos se așteaptă ca membrii Trupului Său să lucreze împreună activ, cooperând pentru îndeplinirea misiunii pe care EL a dat-o Bisericii Sale.

Biserica lui Dumnezeu este ca o mamă iubitoare

Scripturile descriu caracteristicile care pun de o parte Biserica lui Dumnezeu ca nici una alta. Parte a unicității sale vine dela dragostea necondiționată a lui Dumnezeu prezentă în membrii ei. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

Dragostea lui Dumnezeu este ca dragostea unei mame pentru copiii ei, dar dragostea lui Dumnezeu merge mult mai profund. Biblia folosește termenul de *mamă* ca să ilustreze dragostea lui Dumnezeu pentru fii și fiicele Sale (2 Corinteni 6:18). „Cum mângâie pe cineva mamă-sa, așa vă voi mângâia Eu...” (Isaia 66:13). Descriind modul în care el și ceilalți bătrâni serviseră Biserica, Pavel a scris: „Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică [mamă care alăptează] ce-și crește cu drag copiii” (1 Tesaloniceni 2:7).

Pavel a caracterizat simbolic Biserica lui Dumnezeu ca o mamă (Galateni 4:26). În Apocalipsa 19:7 Biserica este văzută ca fiind mireasa logodită a lui Hristos. Este clar că Dumnezeu, prin instrucțiunile Sale compasionate și cu dragoste, a prevăzut copiii Săi cu un mediu nutritiv prin Biserică.

Biserica lui Dumnezeu are caracteristica grijulie a unei mame iubitoare. O mamă are o dorință înăscută de a nutri și proteja. Însă, aceste abilități de hrănire și protejare sunt limitate de faptul că și ea este omenească, făcută din carne. Membrii Bisericii lui Dumnezeu știu și înțeleg, însă, că Dumnezeu este sursa dragostei spirituale a Bisericii. Apostolul Ioan egalează pe Dumnezeu cu dragostea: „pentru că Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8). El definește ce este dragostea lui Dumnezeu: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3).

Cele Zece Porunci, înregistrate în Exodul 20 și Deuteronom 5, însumează cum urmează ca noi să-L iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru omenesc. Isus le-a distilat în două porunci mari: „Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.” „Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Matei 22:37-39). Poruncile acestea două întrupează dragostea lui Dumnezeu. Ele sunt exersate într-o manieră protectoare și externă. Membrii Bisericii lui

Dumnezeu se străduiește să practice dragostea aceasta dumnezeiască.

Membrii Bisericii urmează exemplul pus de Mântuitorul lor, Isus Hristos (Matei 5:38-48). Ei sunt preocupați de două priorități mari: punerea lui Dumnezeu pe primul loc în viețile lor și iubind aproapele cum își iubesc propriile lor vieți (Matei 22:36-40). Deși nu sunt perfecți, membrii Bisericii lui Dumnezeu trăiesc și reflectă dragostea Dumnezeului

Veșnic. Ei propovăduiesc dragostea lui Dumnezeu – grija Lui exteriorizată pentru alții – întrupată în evanghelia lui Hristos.

Noi așteptăm cu nerăbdare momentul în care toate ființele omenești vor simți dragostea lui Dumnezeu în același fel. Până atunci, ziua când Împărăția lui Dumnezeu va veni pe pământ – noi te încurajăm și te primim să împărțim cu noi dragostea lui Dumnezeu exprimată prin Biserica Sa.

Mireasa lui Hristos

Biblia arată că Biserica lui Dumnezeu urmează să fie mireasa lui Hristos. Să vedem ce înseamnă aceasta atât acum cât și în viitor.

Cum descrie Pavel dragostea pe care Hristos o are pentru Biserică?

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efeseni 5:25).

Isus iubește Biserica așa cum un bărbat anticipează căsătoria cu femeia visurilor sale. El a fost dispus să-și dea viața Sa pentru a o salva pe a ei.

Ce va purta mireasa la nuntă când Isus se reîntoarce ca să domnească peste pământ?

„Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aliluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-i dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in supțire, strălucitor, și curat.” -(Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților)” (Apocalipsa 19:6-8).

Biserica se va fi pregătită spiritual pentru această nuntă. Ea este reprezentată ca purtând o rochie de nuntă minunată de frumoasă, care, de fapt, reprezintă faptele ei neprihănite. Ce este neprihănirea în ochii lui Dumnezeu? Psalmul 119:172 o definește pentru noi: „Să cânte limba mea Cuvântul Tău, căci toate poruncile Tale sunt drepte!” Faptele drepte [sau de neprihănire] includ supunerea poruncilor lui Dumnezeu și străduința continuă de a urma exemplul perfect al lui Isus.

Cum prepară Hristos Biserica pentru nunta aceea majestoasă?

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără sbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5:25-27).

„Petele” la care se referă Pavel aici sunt păcatele care ar mânji rochia frumoasă curată a miresei lui Hristos. Păcatul – violarea legilor lui Dumnezeu – trebuie spălat curat de sacrificiul lui Hristos și ținut departe prin folosirea creștinului a puterii Duhului Sfânt de a se schimba și a crește spiritual. Biserica lui Dumnezeu învață, și se străduiește să trăiască prin legile lui Dumnezeu. Se prepară activ să devină mireasa perfectă a lui Hristos.

Biserica lui Hristos te așteaptă

După înviere Isus a instruit și a încurajat pe ucenicii Săi pentru 40 de zile (Faptele Apostolilor 1:3). El le-a spus să rămână în Ierusalem pentru ca ei să poată primi puterea miraculoasă a lui Dumnezeu. La Pentecost (sărbătoarea Cincizecimii) discipolii au fost adunați în Ierusalem când Dumnezeu le-a dat Duhul Său, validat prin semne și minuni (Faptele Apostolilor 2:1-4). Apostolul Petru a vorbit atunci poporului care se strânsese din multe națiuni pentru a celebra festivalul (versurile 5-14). În ziua aceea 3000 de oameni au crezut cuvintele inspirate ale lui Petru și au fost botezați (versul 41).

Când apostolul Pavel a vizitat gentilii din orașe ca Roma, Efes și Corint, multe feluri de oameni au fost adăugați Bisericii lui Dumnezeu. Vârsta, rasa sau sexul nu au făcut nici o diferență. Ei toți au devenit „cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2:19). Acesta este un punct important: Dumnezeu face lume de toate rasele și vârstele și din ambele sexe într-un singur corp de credincioși. Noi ne asociem ca familia lui Dumnezeu.

Dar cum a început această întovărășire dumnezeiască?

Întovărășirea noastră începe cu Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos (1 Ioan 1:3). Este Dumnezeu care ne cheamă, și este Hristos care lucrează în noi și ne va învia (Ioan 6:44). Ucenicii lui Hristos au venit în tovărășie unii cu alții după ce au răspuns întovărășirii lui Dumnezeu de sus. Discipolii lui Hristos au

început tovărășia lor cu Dumnezeu prin chemarea lui Dumnezeu (versul 44). Atunci, conduși de Duhul lui Dumnezeu și slujitorii săi omenești, ei au început să se adune și să se întovărășesc unii cu alții (1 Corinteni 2:9-10; Evreii 10:24-25).

Minunata întovărășire creștină a unuia cu altul va crește în proporție directă cu respectul și reverența noastră pentru Dumnezeu. „Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește” (Maleahi 3:16-17).

Discipolii lui Hristos privesc mai întâi la Dumnezeu, după aceea la alții care și ei au privit mai întâi la Dumnezeu. Dumnezeu ne cheamă în tovărășia Sa: „Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtașia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru” (1 Corinteni 1:9). El ne invită să participăm în tovărășia aceasta devenind membri ai Bisericii Lui. Eventual toată lumea se va bucura de aceeași tovărășie exaltatoare și încurajatoare când Hristos se reîntoarce pe pământ.

Tovărășia lui Dumnezeu este rezervată pentru aceia care se străduiesc să se supună lui Dumnezeu și au credință în El și promisiunile Lui. Dumnezeu și

membrii Bisericii Sale doresc ca și tu să participi în această tovărășie iubitoare.

Noi, cei care facem parte din Biserica lui Dumnezeu, suntem mult ca și tine. Noi dorim și ne rugăm pentru Împărăția lui Dumnezeu să vină aici pe pământ (Matei 6:10). Dar, în timp ce așteptăm ca aceasta să aibă loc, noi ne ocupăm de treburile Tatălui (Luca 2:49; Matei 24:14; 28:19-20). Noi suntem uniți într-o misiune măreață, căutând să-I facem Lui plăcere slujindu-L pe El și omenirea.

Biserica Unită a lui Dumnezeu se roagă cu înfocare pentru noi oameni să devină parte din tovărășia divină care

există între Dumnezeu și Biserica Lui. Acei care răspund invitației lui Dumnezeu se vor bucura de tovărășia Lui unificatoare prin Duhul lui Dumnezeu. „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând” (Filipeni 2:1-2).

Biserica Unită a lui Dumnezeu extinde un cald bine ați venit tuturor acelor care Îl onorează pe Dumnezeu și principiile Sale vii de viață.

Recunoscând Biserica

Isus a spus că Biserica Sa nu avea să moară (Matei 16:18). Dar astăzi, cu atât de multe biserici profesând Creștinismul în timp ce propovăduiesc doctrine cu mult diferite, cum putem nou recunoaște Biserica? Care este semnul Bisericii lui Dumnezeu? Ce învață ea? Ce face ea?

Întocmai ca la începutul Bisericii, Dumnezeu cheamă oamenii afară din lume (Ioan 6:44; Apocalipsa 18:4), și în Biserica Sa, ca să facă o anumită treabă. Întocmai cum Petru a chemat audiența sa să se pocăiască și să fie botezată, aceia pe care Dumnezeu îi cheamă astăzi își dau seama de seriozitatea păcatelor lor și se dedică lui Dumnezeu și unei vieți de schimbare.

Cum răspund chemării aceia care acceptă chemarea lui Dumnezeu în Biserica Sa?

„Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Faptele Apostolilor 2:38).

„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12:13).

Botezul în apă, cum a fost discutat în Lecția No. 8, este un semn al încrederii creștinului pocăit în sacrificiul lui Hristos să acopere păcatele. Reprezintă moartea vechii persoane și începutul unei vieți noi dedicate să facă ceea ce le spune Dumnezeu să facă. Schimbările care rezultă sunt făcute gradat prin puterea Sfântului Duh, pe care Dumnezeu îl dă Creștinului la botez.

Cum putem noi identifica și evita învățătorii falși?

„Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din mărcini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele.

Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște. Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți cari lucrați fărădelege” (Matei 7:15-23).

Hristos ne-a avertizat să fim conștienți de acei care se maschează ca adevărați învățători, care pe din afară pot zice și pot face lucrurile drepte dar ale căror fapte reale nu sunt dumnezeiești. Până la urmă învățăturile și doctrinele lor echivalează cu practicarea „fărădelegii” – respingând supunerea legilor lui Dumnezeu. Hristos a spus că El îl va respinge pe acei care resping și nu se supun legilor Sale.

Ce fruct va crește în viețile creștinilor adevărați?

„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege” (Galateni 5:22-23).

Duhul lui Dumnezeu face posibil pentru noul creștin să înceapă să producă caracteristicile generoase ale lui Dumnezeu Însuși. La fel ca fructul de pe viță, trăsăturile de caracter dumnezeiesc nu apar imediat la botez, dar trebuie hrănite și cresc cu timpul. Un scop principal al Bisericii este să ne ajute în dezvoltarea acestui fruct spiritual.

Care este marca unui adevărat Creștin?

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35).

Biserica lui Dumnezeu va crește în aceeași dragoste generoasă, dumnezeiască pe care a arătat-o Hristos. Grija aceasta exprimată în afară este cu mult deasupra dragostei frățești și chiar a dragostei materne, care se spune adesea că este forma cea mai înaltă de dragoste omenească. Dragostea lui Dumnezeu este total ne egoistă, exteriorizată, cum a exprimat-o Pavel în 1 Corinteni 13 și exprimată de Hristos când și-a dat viața pentru noi.

Vor fi membrii Bisericii perfecți?

„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:8-9).

„Pentru că tot lumești sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?” (1 Corinteni 3:3).

Biserica lui Dumnezeu este compusă din ființe omenești care încă au slăbiciuni. Fiecare are o cale lungă până să atingă perfecția oferită în Hristos. Cuvintele de corecție ale lui Pavel în scrisorile lui pentru Corinteni arată că unii în Biserica lui Dumnezeu încă au de biruit slăbiciuni omenești mari. Noi putem fi recunoscători, însă, că Dumnezeu ne privește la inimă (1 Samuel 16:7). Adevărații creștini continuă să se pocăiască și să se schimbe pe măsură ce ei își recunosc lipsurile. Ei continuă să-i ierte și să-i susțină pe frații lor care se străduiesc pentru maturitatea lor spirituală în Hristos (Galateni 6:1-2).

Ei nu pot, însă, să continue să practice păcatul de bună voie și deliberat ca un mod de viață. „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este dela Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său” (1 Ioan 3:10).

Cum definește Biblia dragostea de Dumnezeu?

„Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3).

„Și unul din ei, un învățător al Legii, ca să-l ispitească, l-a pus întrebarea următoare: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?” Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.” „Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii” (Matei 22:35-40).

Legea lui Dumnezeu definește dragostea lui Dumnezeu. Aici Isus a însumat semnificația Celor Zece Porunci (Exodul 20) în două porunci mari. Primele patru porunci din Cele Zece Porunci ne arată cum să ne arătăm dragostea către El. Ultimele șase ne arată cum se așteaptă El să ne arătăm dragostea pentru aproapele nostru, ființa omenească. Principiile acestea spirituale fundamentale sunt amplificate prin toată Biblia. Spre exemplu, Isus a amplificat semnificația poruncilor interzicând uciderea și adulterul în Predica Lui de pe Munte (Matei 5:21-32) indicând că gândurile de ură și pofta sexuală le violează intenția.

Va observa Biserica întotdeauna Poruncile lui Dumnezeu?

„Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17).

Femeia din Apocalipsa 22 reprezintă poporul lui Dumnezeu imediat înaintea întoarcerii lui Hristos. La vremea aceea balaurul (Satana, versul 9) persecută Biserica, care continuă să țină cu credință Poruncile lui Dumnezeu.

Va crede și va practica Biserica de astăzi aceleași lucruri pe care le-au făcut Hristos și Biserica Noului Testament la început?

„Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:3-6).

„Prea iubiților, pe cînd căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mîntuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3).

Biserica continuă să se supună Poruncilor lui Dumnezeu și să umble cum a umblat Isus. Se străduiește cu sîrguință să urmeze credința pronunțată prin toată Biblia și practică de Biserică în epoca apostolică.

Aceasta include închinându-se la Dumnezeu în zilele poruncite în Biblie și observate de Isus și de apostoli. Biblia este foarte clară că Isus, Pavel și Biserica s-au întrunit regulat în ziua de Sabat, supunându-se Poruncii a Patra (Exodul 20:8-11; Marcu 6:2; Luca 4:16, 31-32; 13:10; Faptele Apostolilor 13:14-44; 17:1-3; 18:4). Astfel astăzi membrii Bisericii lui Dumnezeu se întîlnesc împreună de ziua de Sabat ca să I se închine Lui, să învețe mai multe despre modul Lui de viață și să se întovărășească unii cu alții – cu și mai multă urgență pe măsură ce se apropie întoarcerea lui Hristos (Evreii 10:24-25). Membrii de asemenea observă celelalte festivaluri poruncite de Dumnezeu, întocmai cum au făcut-o Hristos și Biserica (vezi: „Ce a crezut și a practicat Biserica dela început?,” pagina 13). Așa cum vom vedea într-o lecție viitoare, festivalurile Bibliei ajută să reamintească în fiecare an membrilor Bisericii despre planul extraordinar al lui Dumnezeu.

Biserica folosește Biblia ca ghidul ei și nu caută să adauge învățături și practici nebiblice.

Cum este numită Biserica lui Dumnezeu în Biblie?

„Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (Sau: priveghetori.), ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sîngele Său” (Faptele Apostolilor 20:28).

Fraza *Biserica Domnului* apare de opt ori în Biblie (Faptele Apostolilor 20:28; 1 Corinteni 1:2; 10:32; 11:22; 15:9; 2 Corinteni 1:1; Galateni 1:13; 1 Timotei 3:5). „Bisericile lui Dumnezeu” apar de încă trei ori (1 Corinteni 11:16; 1 Tesaloniceni 2:14; 2 Tesaloniceni 1:4) și „biserica Dumnezeului viu” are loc odată (1 Timotei 3:15).

Ce fel de muncă va face Biserica lui Dumnezeu?

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28:19-20).

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14).

Biserica lui Dumnezeu continuă să facă aceeași muncă pe care Hristos i-a angajat pe ucenicii Săi să facă – o parte din aceeași muncă pe care o făcuse Însuși Isus Hristos (Marcu 1:1-2, 14).

Biserica urmează să răspândească întregii lumi veștile bune ale sosirii Împărăției lui Hristos. Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu arată speranță dincolo de veștile rele pe care omenirea și le aduce asupra sa. Deși puțini apar să fie înclinați să asculte acum, avertizarea

iubitoare a lui Dumnezeu afectează pe fiecare la un anumit moment. Dumnezeu dorește ca toți să ajungă la cunoștința adevărului și să fie mântuiți la timpul potrivit (1 Timotei 2:4). Membrii Bisericii se roagă fervent ca Dumnezeu să cheme acum mai mulți lucrători care să ajute în această muncă extraordinară (Matei 9:37-38).

Biserica nu numai că răspândește sămânța evangheliei (Marcu 4:2-20), ea de asemenea îi întâmpină pe acei chemați de Dumnezeu. Îi învață adevărurile prețioase ale Bibliei și îi îngrijește în creșterea lor spirituală.

Cum este susținută munca Bisericii lui Dumnezeu?

Isus Hristos a desemnat Bisericii Sale munca de proclamare a evangheliei în lume și să facă ucenici și să aibă grijă de cei pe care îi cheamă Dumnezeu (Matei 24:14; 28:19-20). Aceasta este o lucrare uriașă. Totuși, în orice moment, Dumnezeu cheamă numai o „turmă mică” de oameni în Biserică pentru a realiza sarcina aceasta imensă (Luca 12:32).

Isus i-a instruit pe ucenicii Săi, „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Întregul mod de viață al lui Dumnezeu este un mod de dat și de servit. Deci nu vine ca o surpriză că Isus le-a spus discipolilor să împartă evanghelia fără plată. Astăzi adevărul lui Dumnezeu continuă să fie transmis gratuit celor care îl cer. Să ne uităm acum la exemplul biblic al finanțării muncii de propovăduire și publicare a veștilor bune.

Biblia ne introduce sistemul de suport financiar prin exemplul patriarhului Avraam. Dar înainte de a examina exemplul lui Avraam, trebuie să considerăm semnificația rolului lui Dumnezeu ca Creatorul cerurilor și a pământului. El a creat totul, inclusiv toate resursele fizice pe care ne permite să le folosim în timpul vieții noastre. El ne spune că totul îi aparține Lui (Psalm 24:1; Hagai 2:8). Deci El își rezervă dreptul să ne spună cum să folosim ceea ce a creat El.

Dumnezeu a dezvăluit modul Lui de viață lui Avraam. El i-a spus, „pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele, și legile Mele” (Genesa

26:5). Avraam de asemenea a știut că toate binecuvântările fizice sunt un dar dela Dumnezeu. Ca „tatăl tuturor celor cari cred” (Romani 4:11), Avraam ne-a dat exemplul zeciuiei – dând preotului lui Dumnezeu o zecime din binecuvântările primite dela Dumnezeu (Genesa 14:17-20; Evreii 7:1-4) – ca parte a asociației lui cu Dumnezeu.

Avraam a transmis obiceiul acesta descendenților săi. Iacov, nepotul lui, a jurat, „Iacov a făcut o juruință, și a zis: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac, și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu, și *Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da*” (Genesa 28:20-22, accentuarea mea peste tot).

Când unii din descendenții lui Avraam au devenit națiunea din antichitate a Israelului, după ce au fost eliberați din sclavia egipteană, Dumnezeu a dat zeciuiala sa tribului Leviților ca plată pentru serviciile Leviților pentru El. „Fiilor lui Levi le dau ca moștenire orice zeciuială în Israel, pentru slujba pe care o fac ei, pentru slujba cortului întâlnirii...Leviților le dau de moștenire zeciuiele pe cari le vor aduce copiii lui Israel Domnului prin ridicare; de aceea zic cu privire la ei: „Să n-aibă nici o moștenire în mijlocul copiilor lui Israel” (Numere 18:21, 24).

Suportul acesta a prevăzut mijloacele pentru Israel să I se închine lui Dumnezeu și să fie învățat conform voinței Lui. Cartea Evrei descrie o schimbare în administrație pentru că Biserica Noului Testament – templul spiritual al lui Dumnezeu (1 Corinteni 3:16; Efeseni 2:19-22) – a înlocuit în importanță templul fizic. Responsabilitatea pentru învățătura adevărului lui Dumnezeu a căzut acum asupra Bisericii Noului Testament. În primul secol adepții mesajului evangheliei au dat ajutoare monetare și altele lui Isus, discipolilor Săi și mai târziu altor lucrători în Biserică pentru a-i suporta în condusul muncii pe care Hristos o dăduse s-o facă Biserica. Exemple de asemenea dărnicii, și principiile relatate la ea, se pot găsi în pasajele Noului Testament ca Luca 8:3; 10:7-8; 2 Corinteni 11:7-9 și Filipeni 4:14-18.

A menținut Isus obiceiul biblic al zeciuiei? El a făcut-o într-adevăr! Observă comentariile Lui adresate scribilor și fariseilor: „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute” (Matei 23:23).

Fariseii au fost foarte atenți ca să zecuiască precis chiar și cele mai neînsemnate mirodenii, dar ei au neglijat adesea alte principii „mai însemnate” ale legii. Isus le-a spus că ei *ar fi trebuit să le facă pe amândouă*. Nici zeciuiala, nici chestiuni mai importante ca „dreptatea, mila și credincioși” nu trebuie neglijate.

Isus și apostolii au învățat că o atitudine de dat trebuie să fie o parte principală a modului de viață creștin.

„Dați, și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura” (Luca 6:38).

Neglijarea zeciuiei este comparată cu hoția – furându-L pe Dumnezeu (Maleahi 3:8-12). Noi putem fi siguri că El a promis să satisfacă nevoile celor care caută cu sinceritate mai întâi Împărăția Lui și care devin parteneri voluntari și entuziaști cu El în munca de propovăduire a evangheliei (Matei 6:31-34, 2 Corinteni 9:8).

Hristos a angajat Biserica Sa să continue munca începută de El. Zeciuiala lui Dumnezeu finanțează efortul acela. Ca creștini noi suntem chemați să fim colucrători cu Hristos.

„Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9). „Prea iubitele, tu lucrezi cu credincioșie în tot ce faci pentru frați; și pentru străini totodată. Ei au mărturisit despre dragostea ta înaintea Bisericii. Vei face bine să îngrijești de călătoria lor, într-un chip vrednic de Dumnezeu; căci au plecat pentru dragostea Numelui Lui, fără să primească ceva dela Neamuri. Este datoria noastră dar, să primim bine pe astfel de oameni, ca să lucrăm împreună cu adevărul” (3 Ioan 1:5-8).

Ce dar și responsabilitate extraordinară, să fii tovarăș lucrător, un colucrător cu Dumnezeu în propovăduirea evangheliei în jurul lumii! (Pentru a înțelege mai bine instrucțiunile scripturale despre zeciuială, să ceri negreșit copia ta gratuită a broșurii *Ce ne învață Biblia despre zeciuială?* [What Does the Bible Teach About Tithing?]) sau coboar-o de pe Internet la www.ucg.org/easteuropean.

Acum ce urmează?

Te cheamă Dumnezeu pe tine în Biserica Sa să participi în această muncă importantă? Ai întrebări la care ți-ar place să afli răspunsul? Noi bine venim cu căldură întrebările și comentariile tale. Miniștri dedicați sunt fericiți să ți le răspundă prin poștă sau în persoană. Te rugăm să iei legătura cu biroul din țara ta (sau țara cea mai apropiată de tine) din lista de mai jos.

Membri Bisericii lui Dumnezeu se roagă pentru tine – cerându-I lui Dumnezeu ca să primești înțelegerea, puterea și curajul de care ai nevoie ca să-ți predai viața Lui. Aceiași membri așteaptă cu nerăbdare ca să te întâlnească și să lucreze împreună cu tine în Biserica lui Dumnezeu. (Vezi „Biserica lui Dumnezeu te invită” la pagina 19.)

Lecția aceasta a acoperit o mare parte din ce ne învață Biblia despre Biserica lui Dumnezeu. Dar, ca întotdeauna, Biblia conține profunzimi de înțelegere mai mari care nu pot fi acoperite de o singură lecție. Pentru a înțelege mai bine subiectele înrudite, să ceri negreși următoarele broșuri gratuite:

- Biserica clădită de Isus – The Church Isus Built.
- Cartea Apocalipsa dezvăluită – The Book of Revelation Unveiled.
- Transformându-ți viața: procesul de convertire – Transforming Your Life: The Process of Conversion.
- Credințele fundamentale ale Bisericii Unite a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională – Fundamental Beliefs of the United Church of God, an International Association.

În lecția noastră următoare vom examina principii și practici biblice specifice care sunt legate de trăitul de fiecare zi a unei vieți dumnezeiești. Nu o lipsi!

Chestiuni de ponderat

Întrebările acestea sunt menite ca un ajutor de studiu, să stimuleze mai multă meditare asupra subiectelor discutate în lecția aceasta și să te ajute să le aplici la un nivel personal. Noi îți sugerăm să îți faci timp să scrii răspunsurile tale la aceste întrebări și să le compari cu cele din scripturile date. Te rugăm să te simți liber să ne scrii cu orice comentarii, întrebări sau sugestii despre curs sau lecția aceasta

- Ce i-a lipsit națiunii fizice a Israelului – „Biserica” lui Dumnezeu în timpul Vechiului Testament – pe care Dumnezeu a promis Bisericii Noului Testament? (Ieremia 31:33; Deuteronom 5:29; Faptele Apostolilor 7:51).
- Dece a fost necesar datul Duhului Sfânt, nu numai să înceapă Biserica dar să beneficieze fiecare membru al ei de atunci încolo? (Romani 8:7-9).
- A continuat Biserica să existe, în ciuda persecuției din afară și a diviziunii dinăuntru? (Matei 16:18).
- Cum se prepară membrii Bisericii pentru rolurile din Împărăția viitoare a lui Dumnezeu? (Apocalipsa 5:10; 20:4; Daniel 7:27; Luca 16:10-12; 19:16-17; Ieremia 17:10; 1 Petru 4:12-13; Iacov 1:2-4; Marcu 10:42-45; Maleahi 2:7).
- Cum este organizată Biserica lui Dumnezeu? (1 Corinteni 12:27-28; Coloseni 1:18; Efeseni 1:22-23; 4:11-13, 15-16; 1 Corinteni 12:4-6, 24-26).
- În ce feluri este Biserica asemănătoare cu o mireasă? (Efeseni 5:25-27; Apocalipsa 19:6-8).
- Ce fructe (imperfecte) se străduiește Biserica să producă? (Galateni 5:22-23; Ioan 13:34-35).
- Ce însărcinare a dat Dumnezeu Bisericii, și cum urmează ea să fie înfăptuită? Ce mesaj va propovădui Biserica? (Matei 28:19-20; 24:14; 9:37-38; 5:14-16; Marcu 4:2-20).

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Fax: (905) 876-0569
Web site address: www.ucg.ca

Caraibe: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Phone: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-945-4636 Fax: 0228-945-4637

Italia: La Buona Notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo Centro, Italy
Phone și Fax: (+39) 035-452-3573
Web site: www.labuonanotizia.org
E-mail: info@labuonanotizia.org

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 3535, Stockholm, Suedia
Phone: (+44) 20-8386-8467 Fax: 0046 0142-10340

AFRICA

Africa de Est: Kenia, Tanzania și Uganda:
United Church of God-Kenia
P.O. Box 75261, Nairobi, 00200, Kenia
E-mail: kenya@ucg.org, Web site: www.ucgeastafrica.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana
E-mail: ghana@ucg.org

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius

Nigeria: United Church of God-West Africa
P.O. Box 1715, Yaba, Lagos, Nigeria
Phone: 234-1-791-8009, E-mail: nigeria@ucg.org

Africa de Sud, Botswana, Lesotho, Namibia și Swaziland:
United Church of God - Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205,
South Africa
Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org

Zambia: P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia
Phone: (02) 226-076 E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: P.O. Box 928, Causeway, Harare, Zimbabwe
Phone: 011716273 E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God
P.O. Box 11081,
Laucala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Phone: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 4
5254 -1027, U.S.A.
Phone: (513) 576-979